

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D., ve věci

žalobce: D. S.
bytem X.

proti
žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2018, č. j. KUZL 20536/2018, sp. zn. KUSP/20536/2018/PŽÚ/D_o,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové správní

rozhodnutí Městského úřadu Otrokovice, odbor evidenčně-správní, oddělení správních deliktů (dále též jako „prvostupňové správní rozhodnutí“ nebo „prvostupňový správní orgán“), ze dne 7. 2. 2018, č. j. OES/6383/2018/SUB, sp. zn. P-426/16-OES/9081/2016.

2. Prvostupňovým správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 2 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), jehož se dopustil tím, že dne 10. 11. 2016 v době od 12:45 hod. do 13:10 hod. v šatně Střední průmyslové školy v ulici X. č. p. X. v X. úmyslně narušil občanské soužití vyhrožováním újmou na zdraví, a to tak, že vyhrožoval po fyzickém útoku svému spolužákovi J. F., nar. X., výrokem: „počkám si na tebe a opět tě fyzicky napadnu“ (výrok I.). Výrokem II. byl žalobce dále uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 2 písm. d) zákona o přestupcích, kterého se dopustil tím, že dne 10. 11. 2016 v době od 12:45 hod. do 13:10 hod. v šatně Střední průmyslové školy v ulici X. č. p. X. v X. úmyslně narušil občanské soužití hrubým jednáním tak, že strčil a posléze natlačil do rohu šatny mezi dvě plechové skříně svého spolužáka J. F., nar. X., dále ho opakovaně udeřil pěstí do obličeje a řekl mu „dostaneš přes držku“. Za shora popsané přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 000 Kč (dle § 49 odst. 4 zákona o přestupcích) a dále mu byla uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Shrnutí žalobní argumentace žalobce

3. Žalobce v žalobě především připomněl, že již v odvolání namítal, že se zmíněného jednání nedopustil, protože nespáchal žádný přestupek, a pokud by přece jen bylo takové jednání prokázáno, pak přesnost skutku zanikla z důvodu promlčení, přičemž ve věci je dána též překážka res judicata. V odvolání žalobce navrhoval zastavení správního řízení z důvodu promlčení. Správ orgán sice uvedl, že řízení o přestupku bylo zahájeno dne 12. 5. 2017, protože teprve za rok od této doby uplyne promlčecí doba, avšak podle žalobce bylo správní řízení zahájeno nejpozději dne 20. 11. 2016, kdy mu bylo doručeno rozhodnutí ředitele Střední průmyslové školy Otrokovice (o zahájení správního řízení ze dne 16. 11. 2016). Tímto totiž bylo zahájeno řízení o uložení kázeňského opatření podle § 31 odst. 2 a 4 školského zákona. Uvedeným oznámením o zahájení kázeňského řízení došlo k přerušení řízení o přestupku a k počátku běhu nové promlčecí lhůty v trvání jednoho roku. Ta dle žalobce uplynula dne 20. 11. 2017 a od této chvíle byl přestupek promlčen. Podle žalobce nebylo rozhodné, že řízení o přestupku zahájil a v něm dále pokračoval jiný správní orgán, protože o jednom skutku nemůže být rozhodováno ve dvou správních řízeních. V důsledku kázeňského řízení vedeného na Střední průmyslové škole v Otrokovicích byl žalobce nakonec pravomocně postižen tak, že byl ze školy vyloučen.
4. Dle § 77 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOP“), nemůže být nikdo obviněn z přestupku za skutek, o němž bylo již v jiném řízení proti téže osobě pravomocně rozhodnuto. Také podle § 48 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘ“) platí, že již jednou zahájené správní řízení brání tomu, aby bylo o téže věci zahájeno řízení další; vzniká zde totiž překážka litispendence neboli probíhajícího řízení. Podle žalobce u obou řízení, tedy disciplinárního i přestupkového, platí nepřekročitelná zásada, že není možné jednat a rozhodnout dvakrát o téže věci. Nikdo tedy nemůže být trestán za identický skutek vícekrát. V tomto ohledu žalobce nesouhlasil se závěry žalovaného, který

uváděl, že zde není dán důvod k zastavení řízení, když není vyloučeno, aby vedle sebe běželo řízení přestupkové i řízení disciplinární. Žalobce nesouhlasil se závěry žalovaného v tom, že zákon o přestupcích postihuje porušení jiných norem, než např. školský zákon, protože není překážkou řízení ve smyslu § 48 odst. 1 SŘ, je-li o skutku zahájeno správní řízení o přestupku a současně o uložení kázeňského opatření dle školského zákona.

5. Žalobce své žalobní body formuloval nejprve tak, že plně odkázal na své úvahy vyjádřené v odvolání, protože se žalovaný s těmito námitkami plně nevypořádal (poznámka soudu: žalobce v žalobě neupřesnil nevypořádané námitky). Podle žalobce především nemohlo obstát tvrzení žalovaného, že lze vést souběžně řízení přestupkové a řízení kázeňské. Obě jsou totiž správními řízeními trestními, protože není možné, aby byl občan pro jeden delikt projednáván a trestán dvakrát. V posuzované věci jde o skutek, jehož se měl žalobce dopustit v průběhu vyučování ve školském zařízení. Pokud by se skutek stal, mohlo jít o zaviněné závažné porušení povinností stanovených školským zákonem. Jelikož jednání mohlo vykazovat jak znaky kázeňského provinění, tak znaky přestupku, pokud by k němu došlo na veřejnosti, bylo třeba vybrat úpravu, která je bližší, a tou je právě řízení podle školského zákona. Toto řízení bylo zahájeno dne 16. 11. 2016 (žalobci doručeno dne 12. 11. 2016) a k rozhodnutí o kázeňském provinění došlo dříve, než správní orgán nezákonně zahájil řízení o přestupku. Z oznámení o zahájení správního řízení ředitele střední školy bylo zřejmé, že předmětem řízení bylo i to, že žalobce měl dne 10. 11. 2016 ve školních prostorách napadnout J. F. Tímto bylo zahájeno správní řízení v souladu se zákonem a přestupkové řízení proto nebylo vůbec na místě. Městskému úřadu tato skutečnost nebyla vůbec zřejmá a nereagoval na ni ani poté, co byl na tuto skutečnost žalobcem upozorněn. Pokud by nebyl i v rozhodnutí o žalobcově vyloučení ze střední školy tento údajný delikt zmíněn, nic by to nezměnilo na tom, že o něm byl komplexně rozhodnuto. Také z porovnání obou sankcí je zřejmé, že vyloučení ze střední školy je výrazně přísnější sankcí, než uložená pokuta ve výši 1 000 Kč.
6. Pokud by se správní orgán domníval, že o tomto skutku nebylo ředitelem školy rozhodnuto, nic by to nezměnilo na skutečnosti, že k přerušení promlčecí doby došlo dne 20. 11. 2016, přičemž další oznámení o zahájení přestupkového řízení už by promlčecí lhůtu nemohl přerušit, protože již byla před tím přerušena stejným úkonem. Promlčecí lhůta by pak uplynula dne 20. 11. 2017, tedy ještě předtím, než správní orgán ve věci rozhodl. Původní rozhodnutí o vině nemohlo promlčecí lhůtu přerušit, protože bylo zrušeno odvolacím orgánem a je třeba na něj nahlížet jako nulitní rozhodnutí.
7. Poukazoval-li správní orgán na § 112 odst. 2 ZOP, pak žalobce k tomu uvádí, že jde o ustanovení rozporné s Listinou základních práv a svobod, a to konkrétně s jejím čl. 40 odst. 6.
8. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný se vyjádřil k žalobě tak, že se k žalobním důvodům uváděným žalobcem již podrobně vyjádřil v odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť podobnou argumentaci

uváděl již v podaném odvolání. Z uvedeného důvodu žalovaný v plném rozsahu odkázal na svoji argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí. Pro úplnost ještě žalovaný uvedl, že v přestupkové věci žalobce bylo rozhodováno celkem dvakrát, neboť první rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu k novému projednání.

10. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
12. V nyní přezkoumávané věci žalobce v žalobních bodech rozporoval v zásadě tři záležitosti. Jednak že trestnost skutku zanikla, dále, že o podobném skutku nelze vést zároveň disciplinární i přestupkové řízení, když nikdo nemůže být obviněn z přestupku za skutek, o němž bylo již v jiném řízení proti téže osobě pravomocně rozhodnuto, a konečně že ust. § 112 odst. 2 ZOP je dle žalobce v rozporu s Listinou základních práv a svobod. S ohledem na takto formulované žalobní body správní soud zaměřil svůj přezkum napadeného rozhodnutí na tuto problematiku.
13. Ze správního spisu soud zjistil, že správní řízení bylo vůči žalobci vedeno z moci řízení na základě oznámení přestupku zpracovaného Policií ČR dne 30. 11. 2016. Na základě dalšího prověření zahájil prvostupňový správní orgán vůči žalobci přestupkové řízení, a to dnem 12. 5. 2017, kdy bylo žalobci doručeno do vlastních rukou oznámení o zahájení řízení pro podezření ze spáchání přestupků proti občanskému soužití dle § 49 odst. 2 písm. a) a d) zákona o přestupcích. Za účelem zjištění stavu věci a v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích nařídil správní orgán ústní jednání na den 29. 5. 2017, na které předvolal žalobce a potřebné svědky. Žalobce se však ústního jednání bez omluvy nezúčastnil, pročež věc byla projednána v jeho nepřítomnosti a rovněž byli vyslechnuti předvolaní svědci. Žalobce byl následně ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí, vyjádřit se k nim a rovněž ke způsobu jejich zjištění, popř. měl možnost navrhnout doplnění dokazování; tohoto práva však žalobce nevyužil. Na základě zjištěného skutkového stavu vydal prvostupňový správní orgán dne 17. 7. 2017 rozhodnutí, jímž uznal žalobce vinným ze spáchání obou přestupků a uložil mu pokutu ve výši 1 000 Kč, včetně povinnosti nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Toto rozhodnutí však bylo následně k odvolání žalobce zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 10. 2017, č. j. KUZL 57224/2017, a věc byla vrácena prvostupňovému správnímu orgánu k novému projednání s cílem, aby správní orgán doplnil skutková zjištění ohledně jednání žalobce a též dalších okolností spáchání zkoumaného skutku. V souladu se závazným právním názorem odvolacího správního orgánu doplnil prvostupňový správní orgán v novém řízení popis skutku dle zjištění, která vyšla najevo nejen v dosavadním průběhu řízení, ale i při dalších ústních jednáních, v jejichž rámci byli vyslechnuti další svědci. Obou jednání dne 5. 12. 2017 a 24. 1. 2018 se již žalobce zúčastnil a k věci se poté písemně vyjádřil tak, že požadoval zastavit řízení z důvodu uplynutí roční prekluzivní lhůty pro projednání přestupku. K takovému postupu neshledal prvostupňový správní orgán žádný důvod a dne 7. 2. 2018 vydal nové

rozhodnutí, v němž žalobce uznal opětovně vinným ze spáchání obou přestupků a uložil mu za to pokutu ve výši 1 000 Kč a též povinnost k náhradě nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč.

14. Ve shodě s žalovaným krajský soud uvádí, že správní spis obsahuje sdělení ředitele Střední průmyslové školy Otrokovice ke správnímu řízení o uložení kázeňského opatření vedeného vůči žalobci pro podezření ze závažného zaviněného porušení povinností stanovených školským zákonem, které obsahovalo dvě přílohy: Oznámení o zahájení správního řízení a dále rozhodnutí o uložení kázeňského opatření – vyloučení ze školy. O tomto doplnění správního spisu byl žalobce ze strany žalovaného vyrozuměn (oznámení doručeno fikcí dne 23. 4. 2018). Ačkoliv tedy měl žalobce možnost se k tomuto materiálu vyjádřit, tohoto svého práva ve stanovené lhůtě nevyužil.
15. Pokud jde o skutkový stav věci, pak krajský soud je toho názoru (ve shodě s žalovaným), že ten byl ve správním řízení zjištěn bez důvodných pochybností, odpovídá požadavkům uvedeným v § 3 SŘ a má oporu v podkladech založených ve správním spise. Dne 10. 11. 2016 tedy žalobce úmyslně narušil občanské soužití vyhrožováním jinému újmou na zdraví a stejně tak úmyslně narušil občanské soužití jiným hrubým jednáním, kdy spolužáka J. F. natlačil ve škole do rohu šatny mezi dvě plechové skříně, opakovaně ho udeřil pěstí do obličeje a řekl mu „dostaneš na držku“ [přestupky proti občanskému soužití dle § 49 odst. 2 písm. a) a d) zákona o přestupcích]. Pokud žalobce jen obecně v žalobě uváděl, že se zmíněného jednání nedopustil (a tudíž se nedopustil žádného přestupku), pak k tomu krajský soud uvádí, že žalobce neuvedl jakoukoliv argumentaci ani důkazy, které by prokazovaly jeho tvrzení. Takové obecné sdělení, že se vytýkaného skutku nedopustil, nepostačuje. Uvedeným sdělením nemohlo dojít k jakémukoliv zpochybnění závěrů správních orgánů. Přitom správní soud nemůže za žalobce případné vady v postupu správních orgánů dovozovat nebo domýšlet tak, aby žalobce mohl být se svojí žalobou úspěšný. Soud nemá ani žádné indicie, které by svědčily o nesprávnosti postupu správních orgánů nebo nesprávnosti jejich závěrů.
16. Soud nemohl přisvědčit žalobci v tom, že v jeho případě došlo k zániku odpovědnosti za přestupky z důvodu uplynutí jednorocní lhůty. Předně je třeba uvést, že ke spáchání skutku došlo dne 10. 11. 2016, tedy za účinnosti zákona o přestupcích, protože s odkazem na § 7 odst. 1 zákona o přestupcích bylo dle této právní úpravy správní řízení dne 12. 5. 2017 zahájeno. Je sice pravdou, že zákon o přestupcích byl s účinností od 1. 7. 2017 zrušen a nahrazen zákonem o odpovědnosti za přestupky (ZOP), avšak ten v přechodném ust. § 112 odst. 1 uvádí, že odpovědnost za přestupky se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (ZOP); podle tohoto zákona (ZOP) se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější. Vzhledem k této zákonné dikci by bylo pro aplikaci nového zákona odpovědnosti za přestupky (ZOP) v posuzovaném případě potřeba, aby tento nový zákon byl pro žalobce příznivější. Tak tomu však v posuzované věci nebylo. V řadě atributů se oba zákony od sebe příliš neliší, nicméně právě v úpravě zániku odpovědnosti za přestupek je pro žalobce příznivější původní zákon o přestupcích, jenž v § 20 odst. 3 stanoví maximální objektivní lhůtu pro zánik této odpovědnosti na 2 roky od spáchání přestupku. Naopak zákon o odpovědnosti za přestupky (ZOP) stanoví v § 32 odst. 3 delší objektivní lhůtu pro zánik odpovědnosti za přestupek, a to 3 roky od jeho spáchání. Přitom oba

zákonů stanoví jako základní lhůtu pro projednání přestupku jeden rok od jeho spáchání. Zákon o odpovědnosti za přestupky není právní úpravou pro pachatele příznivější ani v části, jenž se týká ukládání sankcí. Ve shodě s žalovaným tedy krajský soud konstatuje, že správní orgány postupovaly správně, pokud řízení vedly a dokončily dle zákona o přestupcích, neboť pozdější právní úprava nebyla pro žalobce příznivější. V projednávané věci byl aplikován správný právní předpis, tedy zákon o přestupcích (srov. rozsudky NSS ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 191/2017-35, a ze dne 20. 12. 2017, č. j. 6 As 297/2017-34).

17. Podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nelze přestupek projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok. Podle § 20 odst. 2 zákona o přestupcích se běh lhůty pro projednání přestupku podle odst. 1 přerušuje zahájením řízení o přestupku, jakož i vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným. Podle § 20 odst. 3 zákona o přestupcích začíná přerušením běhu lhůty pro projednání přestupku podle odst. 1 běh nové lhůty pro projednání přestupku; přestupek však nelze projednat, uplynuli-li od jeho spáchání dva roky.
18. S ohledem na obsah posledně citovaného ustanovení § 20 odst. 1, 2 a 3 zákona o přestupcích nemůže krajský soud přisvědčit žalobci v tom, že uplynutím jednoho roku od spáchání přestupků došlo v jeho případě k zániku odpovědnosti za tyto přestupky. Právě v odstavcích 2 a 3 zmíněného ustanovení dochází k upřesnění samotného běhu lhůty pro projednání přestupku, a to tak, že tento běh lhůty se přerušuje právě zahájením řízení o přestupku nebo i vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku. V případě těchto právních úkonů, kdy dochází k přerušení běhu lhůty pro projednání přestupku, počíná běžet nová roční lhůta pro projednání přestupku. K zákonnému přerušení běhu lhůty pro projednání přestupku může dojít vícekrát, v takové situaci běží lhůta pro projednání přestupku nová, avšak nesmí být překročena, celková lhůta dvou let od spáchání přestupku, protože v takovém případě již nelze přestupek projednat z důvodu zániku odpovědnosti za něj.
19. Žalobce se tedy mylí v tom, že v jeho případě došlo k zániku odpovědnosti za přestupky z důvodu uplynutí lhůty. Ze správního spisu k tomu soud zjistil, že přestupky byly spáchány dne 10. 11. 2016. Ode dne následujícího počala běžet jednoletá lhůta pro projednání přestupků, která však byla přerušena zahájením řízení o přestupku dne 12. 5. 2017. Od tohoto data běžela nová jednorocní lhůta pro projednání přestupku. Vydáním 1. prvostupňového rozhodnutí o vině žalobce ze dne 17. 7. 2017 došlo znovu k přerušení běhu lhůty pro projednání přestupku a počala běžet nová jednorocní lhůta pro jeho projednání. Jelikož toto prvostupňové rozhodnutí bylo následně žalovaným zrušeno a věc byla vrácena prvostupňovému správnímu orgánu k novému projednání, bylo ve věci vydáno nové prvostupňové rozhodnutí o vině žalobce dne 8. 2. 2018, jenž také přerušilo běh lhůty pro projednání přestupku. Zde však bylo třeba již zohlednit objektivní dvouletou prekluzivní lhůtu běžící od spáchání přestupku, pročež konec lhůty k projednání přestupků, jichž se měl dopustit žalobce, připadl na den 10. 11. 2018 (ke spáchání skutku došlo dne 10. 11. 2016). Jelikož v posuzované věci bylo druhostupňové rozhodnutí žalovaného vydáno již dne 11. 5. 2018 a nabylo právní moci dne 21. 5. 2018, nedošlo k překročení prekluzivní lhůty, a tedy ani k zániku odpovědnosti žalobce za spáchané přestupky. Námitka žalobce, že mělo být v jeho případě správní řízení zastaveno, neboť spáchání skutku již bylo promlčeno, není oprávněná, a to právě s odkazem na § 20

odst. 1, 2 a 3 zákona o přestupcích, jež byly beze zbytku naplněny. Vzhledem k výše provedenému výkladu se nelze ztotožnit ani s námitkou žalobce, že v jeho případě byla údajně lhůta pro projednání přestupku přerušena již dne 20. 11. 2016, kdy bylo vůči žalobci zahájeno správní řízení dle školského zákona o uložení kázeňského opatření. Tímto oznámením ředitele školy o zahájení řízení o uložení kázeňského opatření dle školského zákona nemohlo dojít k přerušení řízení o přestupku a běhu nové roční promlčecí lhůty ve věci shora citovaných přestupků. Nelze se ztotožnit ani s další argumentací žalobce, že v jeho případě nemohlo být rozhodováno ve dvou správních řízeních a nemohly být vyneseny dvě sankce, když měl ve věci rozhodovat jen jediný orgán bez ohledu na to, který řízení o skutku zahájil.

20. Lhůta pro projednání přestupku, včetně důvodů a podmínek pro přerušení jejího běhu, uvedená v § 20 zákona o přestupcích, se vztahuje výlučně na řízení o přestupcích vedených dle tohoto zákona, a v žádném případě se nevztahuje na disciplinární či kázeňské delikty, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak. To plyne také z dikce § 20 zákona o přestupcích, v němž je upraven zánik odpovědnosti za přestupek, když je zde používán výlučně pojem „přestupek“. Naopak řízení podle školského zákona má speciální právní úpravu týkající se kázeňských opatření či kázeňských trestů za porušení povinností stanovených tímto školským zákonem nebo školním či vnitřním řádem, přitom stanoví i speciální lhůty pro rozhodnutí o takovém kázeňském opatření spočívajícím např. v podmíněném vyloučení nebo vyloučení žáka či studenta ze školy. O těchto kázeňských opatřeních a kázeňských trestech ve škole rozhoduje ředitel školy, avšak o přestupcích příslušný správní orgán, v posuzovaném případě konkrétně Městský úřad Otrokovice. Z výše provedeného výkladu je tedy zřejmé, že lhůta pro projednání přestupku a lhůta pro projednání kázeňského opatření běží samostatně a na sobě nezávisle. Rovněž zákon o přestupcích nepřímou připouští, aby stejné jednání bylo projednáno jako přestupek i jako kázeňský delikt, na což odkazuje jeden z možných důvodů zastavení řízení o přestupku uvedených v § 76 odst. 1 písm. ch) zákona o přestupcích (o skutku již bylo rozhodnuto v disciplinárním řízení a rozhodnutí se považuje za postačující). Nutno také zdůraznit, že zákon o přestupcích postihuje porušení jiných právem chráněných zájmů než např. školský zákon, jenž postihuje výhradně porušení povinností stanovených tímto zákonem samotným nebo školním či vnitřním řádem. Také z § 48 odst. 1 správního řádu vyplývá, že není překážkou řízení, je-li o stejném skutku zahájeno správní řízení o přestupku a současně o uložení kázeňského opatření dle školského zákona. Pokud žalobce odkazoval na rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 7 A 8/96 pak k tomu soud ve shodě s žalovaným uvádí, že ten na nyní projednávanou věc nepřiléhá (jednalo se o stavební řízení ve věci umístění stavby rodinného domu podle stavebního zákona z roku 1976; pravomocné rozhodnutí bylo zrušeno v přezkumném řízení a správní orgán rozhodoval o stejné věci znovu). Závěrem je tedy třeba zdůraznit, že řízení o uložení kázeňského opatření zahájené ředitelem školy podle § 31 odst. 2 a 4 školského zákona nesouvisí s nyní přezkoumávaným přestupkovým řízením, jenž bylo zahájeno vůči žalobci Městským úřadem Otrokovice dne 12. 5. 2017. Jedná se o dvě odlišná řízení vedená odlišnými orgány na podkladě odlišných právních předpisů (školský zákon nebo přestupkový zákon). Řízení o uložení kázeňského opatření může vyústit v kázeňský trest ve škole, naopak řízení ve věci přestupku může vyústit v případě zjištěné viny v uložení finanční sankce.
21. Krajský soud nemohl přisvědčit ani námitce žalobce spočívající v tom, že mělo být rozhodováno dvakrát v téže věci. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že žalobci bylo

dne 16. 11. 2016 zasláno oznámení o zahájení správního řízení o uložení kázeňského opatření pod č. j. SŘ/1753/2016 (žalobce dle svých slov obdržel dne 20. 11. 2016), v němž bylo mj. uvedeno i jednání, které je předmětem soudního přezkumu přestupkového řízení. Z rozhodnutí o uložení kázeňského opatření vydaného dne 30. 11. 2016 č. j. SŘ/1799/2016 ředitelem Střední průmyslové školy Otrokovice Mgr. L. B., MBA, vyplývá, že žalobce byl pro porušení povinností žáka stanovených školským zákonem ze školy vyloučen, avšak je nepochybné, že se tak stalo pro jiná závažná porušení povinností (vyjmenovaná ve výroku předmětného rozhodnutí), a nikoliv z důvodu spáchání skutku, který je předmětem tohoto přezkoumávaného přestupkového řízení. Ze strany školy nebylo projednáváno nyní přezkoumávané jednání žalobce (řízení o něm bylo přerušeno) a vzhledem k tomu, že žalobce přestal být žákem školy ke dni 17. 12. 2016, tak by rozhodování o uložení kázeňského opatření bylo poté již bezpředmětné. Není tedy pravdou, že bylo rozhodováno dvakrát o téže věci, a nejedná se tak ani o překážku věci rozhodnuté ve smyslu § 48 odst. 2 správního řádu. Tato překážka by ale ani nevznikla, neboť jak již bylo shora uvedeno, případné projednání kázeňského opatření nebrání projednání přestupku a správní orgán k uvedenému může následně přihlédnout při ukládání sankce, popř. by mohl přestupkové řízení z důvodu uvedeného v § 76 odst. 1 písm. ch) zákona o přestupcích zastavit. Z výše uvedených důvodů tedy nejsou ve věci dány důvody pro zastavení řízení, jak požadoval žalobce.

22. Žalobce také namítal, že se odvolací orgán plně nevypořádal s námitkami žalobce uplatněnými v odvolání. K tomu krajský soud doplňuje, že takovou námitku nelze blíže přezkoumat, neboť žalobce nijak neupřesnil, jakými odvolacími námitkami se žalovaný ve správním řízení nezabýval a nevypořádal je. Takové pochybení krajský soud totiž nezjistil. Naopak žalobce má pravdu v té argumentaci, kdy tvrdí, že pokud se jedná o jednání, které mělo narušit průběh vyučování ve školském zařízení, popř. mělo porušovat povinnosti stanovené školským zákonem, pak měla být vybrána právní úprava, jejíž řízení by bylo této oblasti nejbližší, tedy školský zákon. Jak také plyne z podkladů založených ve správním spise, konkrétně z oznámení o zahájení správního řízení ředitel Střední průmyslové školy Otrokovice ze dne 16. 11. 2016 a také z rozhodnutí o uložení kázeňského opatření téhož ředitele, žalobce byl vyloučen ze školy pro porušení povinností žáka stanovených školským zákonem, tedy pro jiná závažná porušení povinností (např. se bez omluvy a důvodu neúčastnil teoretického vyučování, dále se bez omluvy a důvodu neúčastnil praktického vyučování, poškozoval školní majetek atd.) a nikoliv z důvodu spáchání skutku, který byl předmětem nyní přezkoumávaného přestupkového řízení. Pokud pak jde o sankci za přestupky proti občanskému soužití spáchané žalobcem, tak tuto sankci lze hodnotit jako velmi mírnou na samé dolní hranici zákonné sazby (pokuta ve výši 1 000 Kč), když žalobce byl ohrožen pokutou až ve výši 20 000 Kč.
23. Pokud jde o ustanovení § 112 odst. 2 ZOP, pak v posuzované věci nebylo důvodu toto ustanovení aplikovat, jak ostatně vyplývá i ze shora provedeného výkladu. Navíc toto žalobcem zmiňované ustanovení již bylo Ústavním soudem ČR jako ústavně nekonformní zrušeno.

V. Závěr a náklady řízení

24. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanovili tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 29. dubna 2021

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. Z.